

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/30/2025
Identifikačné číslo spisu:	7514222254
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7514222254.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v spore žalobcu DART KOŠICE s.r.o., v likvidácii, Semša 229, Semša, IČO: 36 586 366, v mene ktorého nároky uplatňuje spoločníčka Ing. T. D., S. zastúpená JUDr. Anna Lacová, advokátka, Pražská 4, Košice, proti žalovanému U. H., nar. X.X.XXXX, A. M. XXX, A. M., zastúpenému JUDr. Martin Staroň, advokát, Hlavná 89, Prešov, o zaplatenie škody, vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 14Cb/395/2014, aktuálne na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-14Cb/395/2014, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/169/2023-483 zo dňa 27. marca 2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovaný m á voči Ing. T. D. n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 14C/395/2014-390 zo dňa 27.4.2023 (druhým v poradí) rozhodol v prvom výroku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15 000 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 15 000 eur od 1.1.2015 do zaplatenia. Druhým výrokom v prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania žalobu zamietol a posledným výrokom rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 15 000 eur titulom náhrady škody. Súd prvej inštancie pôvodne prvým rozsudkom č. k. 14C/335/2014-65 zo dňa 16.2.2017 žalobu zamietol a o odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 1Co/335/2018-123 zo dňa 12.6.2019 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu prekvapivosti rozhodnutia.

3. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní vyhodnotil námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako neopodstatnenú, poukazujúc na § 122 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení (ďalej aj „ObZ“). Námietke premlčania vznesenej žalovaným nevyhovelo, keďže ide o obchodnoprávny vzťah (§ 397 ObZ) a žalobný nárok nie je premlčaný.

4. Súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou vyplatenia sumy 20 468 eur s DPH na základe faktúry č. 2010001, ktorá bola vystavená dňa 25.12.2010, čo malo mať za následok vznik škody uplatňovanej žalobcom. Konštatoval, že spoločnosť DART KOŠICE s.r.o., v mene ktorej nároky uplatňuje jej spoločníčka Ing. D., preukázala vznik predmetnej škody spoločnosti spočívajúcej v tom, že žalovaný ako konateľ spoločnosti vyfakturoval spoločnosti za prenájom tlačiarenskeho stroja LC 33 za rok 2010 neprimeranú sumu 20 468 eur s DPH, čím porušil svoje povinnosti pri výkone pôsobnosti konateľa podľa § 135a ods. 2 ObZ.

5. Ohľadom neprimeranosti výšky ceny prenájmu sa súd prvej inštancie stotožnil s tvrdeniami žalobcu, ktorý predložil nájomnú zmluvu, z ktorej vyplývalo, že dňa 1.1.2008 bol totožný tlačiarenský stroj LC 33 prenajatý v tom čase ešte druhým spoločníkom na obdobie jedného roka za cenu 60 000 Sk bez DPH (1 991,64 eur). Súd prvej inštancie ohľadom vyplatenia sumy 20 468 eur za prenájom tlačiarenskeho stroja za rok 2010, ktorú skutočnosť namietal žalovaný, uviedol, že žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o tom, že došlo k vyplateniu spornej sumy 20 468 eur žalovanému.

6. Ďalej posudzoval aj samotnú výšku uplatňovanej náhrady škody, pričom prihliadol na tvrdenia žalobcu, že nájom tlačiarenskeho stroja SIAT L 33 v roku 2010 predstavoval sumu 2 200 eur bez DPH a prípadná kúpa tlačiarenskeho stroja by spoločnosť stála v priemere sumu 12 000 eur. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, nepredložil súdu relevantné dôkazy, ktoré by vyvrátili tvrdenia žalobcu. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného, že vystavená faktúra č. 201001 zo dňa 25.12.2010 bola za prenájom stroja LC 33 za rok 2009 a 2010. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že žalovaný ako konateľ spoločnosti nevykonával svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov, čo malo za následok, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

7. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) o odvolaní žalovaného rozhodol rozsudkom č. k 3Cob/169/2023-483 tak, že v prvom výroku zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (I.) a vo výroku o trovách konania (III.) tak, že žalobu zamietol. Druhým a tretím výrokom rozhodol, že Ing. Lehocká je povinná nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného konania a odvolacieho konania v celom rozsahu.

8. Odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie a na odvolacom pojednávaní postupom podľa § 384 CSP zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a zároveň dokazovanie doplnil vylúčením strán sporu a jednotlivými listinnými dôkazmi.

9. Odvolací súd bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne, ak vychádza z názoru, že „žalobca preukázal vznik škody, ktorá mu vznikla tým, že žalovaný ako konateľ spoločnosti vyfakturoval žalobcovi za prenájom tlačiarenskeho stroja neprimeranú sumu 20.468,00 eur“. Mal za to, že uvedený skutkový záver nemožno považovať za správny jednak z dôvodu neúplného zistenia skutkového stavu, ak súd neprihliadol na žalovaným predložené listinné dôkazy (faktúry za obdobie rokov 2005, 2006, 2007 a 2008) a jednak z dôvodu, že prípadná škoda by mohla vzniknúť žalobcovi až vyplatením fakturovanej sumy žalovanému za predpokladu, že žalovaný ako konateľ nevykonával svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov.

10. Podľa odvolacieho súdu nesporným v konaní bolo, že žalovaný faktúrou zo dňa 25.12.2010 vyfakturoval žalobcovi prenájom tlačiarenskeho stroja za rok 2010 v sume 20 468 eur s DPH.

Vy fakturovanie nájomu za prenájom tlačiarenskeho stroja vo výške 20 468 eur žalobcovi bolo otázkou postupu žalovaného ako konateľa pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, ohľadom ktorého nesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno žalovaný, ktorý preto musí tvrdiť (ako aj preukázať) rozhodujúce skutočnosti.

11. Ďalej uviedol, že žalovaný za účelom preukázania tvrdenia, že pri výkone svojej pôsobnosti postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme žalobcu, tvrdil, že od roku 2005 prenajímal žalobcovi tlačiarenský stroj L33 z dôvodu, že spoločnosť predmetný stroj k činnosti nevyhnutne potrebovala. Žalobca mal prenajatý tlačiarenský stroj aj od bývalého spoločníka a konateľa Ing. P., ktorý ako fyzická osoba mal uzatvorené viaceré nájomné zmluvy. Výška nájomného bola určená dohodou medzi ním ako konateľom a Ing. P. ako druhým konateľom žalobcu. Za účelom preukázania svojich tvrdení predložil v konaní listinné dôkazy (ktoré súd prvej inštancie nezohľadnil), a to faktúry za prenájom tlačiarenskeho stroja za viaceré roky (2005-2008). Žalobca spornou faktúrou zo dňa 25.12.2010 fakturoval žalobcovi za prenájom tlačiarenskeho stroja sumu 20 468 eur (17 200 eur bez DPH) tvrdiac, že išlo o prenájom tlačiarenskeho stroja za roky 2008 a 2009 (pozn. dovolacieho súdu správne malo byť za roky 2009 a 2010). Z vykonaného dokazovania v konaní pred odvolacím súdom je zrejmé (z výsluchu Ing. D.), že tlačiarenský stroj prenajatý žalovaným bol používaný aj v roku 2009 a v roku 2010, pričom prenájom stroja za rok 2009 fakturovaný osobitne nebol. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzavrel, že je pravdivé tvrdenie žalobcu (pozn. dovolacieho súdu: správne má byť žalovaného), že fakturovaná suma faktúrou zo dňa 25.12.2010 bola za obdobie rokov 2009 a 2010.

12. Záverom uviedol, že bývalý spoločník žalovaného Ing. P. prenajímal obdobný tlačiarenský stroj v roku 2008 žalobcovi za sumu 1 990 eur, čo vyplynulo z predloženej faktúry, avšak za preukázané treba považovať podľa odvolacieho súdu tvrdenie žalovaného, že rovnako aj Ing. P. mal uzatvorených niekoľko nájomných zmlúv v predchádzajúcich obdobiach. Z výpisu z účtu v peňažnom ústave vyplynulo, že v mesiaci december 2005 mal tento vyplatenú sumu 273 700 Sk a v decembri 2006 sumu 357 000 Sk, teda sumy obdobné, aké mal vyplácané v uvedenom období za prenájom tlačiarenskeho stroja žalobcu. Odvolací súd mal za to, že žalovaný spolu s Ing. P. ako konatelia uzatvárali od roku 2005 ako fyzické osoby nájomné zmluvy so žalobcom po vzájomnej dohode, a to po dôkladnom zvážení a predvídateľných možnostiach postupu a následkov súvisiacich s prenájomom, t. j. v súlade s vlastnými všeobecnými znalosťami, skúsenosťami, a zároveň prihliadali aj na záujmy spoločnosti.

13. Odvolací súd uzavrel, že ak žalovaný ako konateľ žalobcu v rokoch 2005 až 2008 so súhlasom druhého konateľa prenajímal tlačiarenský stroj za obdobné nájomné, uvedenými listinnými dôkazmi preukázal, že pri výkone svojej pôsobnosti postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Neboli teda splnené podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu. Výrok o trovách prvoinštančného ako aj odvolacieho konania odôvodnil odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podala Ing. T. D. (ďalej aj „dovolateľka“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ust. § 420 písm. f) CSP a zároveň z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolateľka navrhla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“), aby zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

15. Dovolateľka argumentovala, že aj keď odvolací súd nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a zároveň dokazovanie doplnil výsluchom strán sporu a jednotlivými listinnými dôkazmi, tak v skutočnosti odvolací súd nevykonával žiadne dokazovanie, žiadne listiny ako nové dôkazy si nezabezpečil a ani z pojednávania a ani z napadnutého rozsudku jej nie je zrejmé, ako doplnil dokazovanie a aké listinné dôkazy si zabezpečil. Odvolací súd na pojednávaní dňa 6.3.2025 nekonzistentne čítal z obsahu jednotlivých listín, ktoré dovolateľka nevidela, nevedela sa zorientovať čoho sa jednotlivé listiny týkajú, pričom súd mal žalobkyňu stroho upozorniť, aby odpovedala iba na položené otázky. Ďalej argumentovala, že na pojednávaní vyslovila svoj názor, čoho sa jednotlivé platby v prospech Ing. P. mohli týkať, ale jej vyjadreniu sa odvolací súd v napadnutom

rozsudku ani okrajovo nevenoval a pri celkovom hodnotení dôkazov ho nebral na zreteľ. V odôvodnení rozsudku odvolací súd opakoval iba vyjadrenia žalovaného, nepresne a nesprávne citoval listiny, o ktoré oprel svoj názor, ktorými preukazuje nesprávnosť skutkového záveru súdu prvej inštancie. Celý postup odvolacieho súdu pri tzv. opätovnom vykonaní dokazovania bol podľa dovolateľky zmätočný, formalistický, ktorého cieľom bolo iba splniť zákonné podmienky k zmene rozsudku v prospech žalovaného.

16. Ďalej tvrdila, že odvolací súd svoje rozhodnutie vôbec neodôvodnil, nakoľko prelistovanie súdneho spisu a vyhodnotenie listín iba v prospech žalovaného strohým konštatovaním „za tejto dôkaznej situácie treba mať zato, že je pravdivé tvrdenie žalovaného“ dovolateľka nepovažuje za zákonným spôsobom odôvodnený rozsudok. Odvolací súd nepostupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou pri vykonávaní dokazovania a nedbal na tvrdenie žalobkyne prednesené v priebehu celého konania a pred odvolacím súdom. Podľa dovolateľky za zopakovanie dokazovania odvolacím súdom nemôže byť považovaný iba fakt, že odvolací súd podal správu o doterajšom dokazovaní, že prečítal časť obsahu z niektorých listín, ktoré sú obsahom súdneho spisu, čo je iba oboznámením sa s dôkazmi. Len samotným opätovným oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sú obsahom súdneho spisu, a výsluchom účastníkov konania, nemohol získať rovnocenný zákonný podklad pre iné hodnotenie skutkového stavu, než ku ktorému dospel súd prvej inštancie, nakoľko sa v danom prípade jedná iba o neprípustné prehodnotenie dôkazov, čoho následkom je nesprávne rozhodnutie a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. V odôvodnení absentuje hodnotenie dôkazov predložených žalobcom a výpoveď žalobkyne pred odvolacím súdom. Obhajoba tvrdení žalovaného odvolacím súdom, bez akéhokoľvek preukázania ich pravdivosti, svedčia podľa dovolateľky skôr o svojoľnom hodnotení dôkazov ako o voľnom hodnotení dôkazov

17. Namietla, že odvolací súd aj keď formálne zopakoval dokazovanie prečítaním dôkazov zhromaždených v spise súdom prvej inštancie, bez akéhokoľvek odôvodnenia, len s poznámkou v zátvorke „(ktoré súd prvej inštancie nezohľadnil)“ prihliadol na faktúry predložené žalovaným za prenájom tlačiarenskeho stroja v období rokov 2005 až 2008. Podľa dovolateľky ich súd prvej inštancie nezohľadnil z dôvodu, že mal za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení v kontexte všetkých relevantných skutočností. Dovolaťka počas celého trvania súdneho sporu trvala na preukázaní tvrdení žalovaným, nakoľko jeho praktikou bolo neustále zavádzanie, polopravdy a všetky jeho tvrdenia vždy ostali iba v rovine tvrdení, nikdy ich zákonných spôsobom nepreukázal.

18. Dovolaťka mala za to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil listinný dôkaz - faktúru č. 201001 vystavenú dňa 25.12.2010 p. Raábom, živnostníkom, za prenájom tlačiarenskeho stroja L33 za rok 2010 tak, že predmetnou faktúrou bolo fakturované obdobie dvoch rokov 2009 a 2010, keď svoje hodnotenie oprel opäť iba o tvrdenie žalovaného, že jeho stroj bol používaný aj v roku 2009 a že mu za tento nájom spoločnosť neuhradila nájomné, čo mal potvrdené aj výsluchom Ing. D. na pojednávaní, ktorá vypovedala, že stroj bol používaný. Hodnotenie odvolacieho súdu je podľa názoru dovolateľky nesprávne, svojoľné a v rozpore s kontextom výpovede svedkyne na pojednávaní a aj ustálenou súdnou praxou.

19. Za nesprávny považuje záver odvolacieho súdu vyjadrený v bode 32 jeho odôvodnenia, kde odvolací súd považoval za preukázané tvrdenie žalovaného, že aj Ing. P. mal uzavretých niekoľko nájomných zmlúv v predchádzajúcich obdobiach, považujúc tento za rozporný s ustálenou súdnou praxou o dokazovaní, kedy je nevyhnutné tvrdiť a kedy tvrdenie aj preukázať pri rešpektovaní prenosu dôkaznej povinnosti. Rovnako záver odvolacieho súdu v bode 34 považuje za vysoko subjektívny, jednostranne nastavený v prospech žalovaného, bez dôkazu v spise, ktorý by evokoval možný hodnotiaci záver, pričom zároveň tento nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. Dovolaťka vytýkala odvolaciemu súdu správnosť a zákonnosť postupu, ktorý viedol k zmene skutkového záveru ustáleného súdom prvej inštancie, keď práve prehodnotením dôkazov zhromaždených súdom prvej inštancie odvolacím súdom došlo k ich nesprávnemu vyhodnoteniu a na tejto nesprávnej odlišnosti prijal aj svoje nesprávne právne závery. Odvolací súd prihliadal iba na tvrdenia

prednesené žalovaným, nevyžadoval preukázanie týchto tvrdení, nezohľadnil vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 6.3.2025, ako aj ostatné listinné dôkazy predložené žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie. V napadnutom rozsudku absentuje náležité odôvodnenie, odvolací súd ignoroval dôkazy predložené žalobcom a nemal snahu o nich vôbec polemizovať pri hodnotení dôkazov vo vzájomných súvislostiach, keď svoje rozhodnutie založil len na selektívnych (nepreukázaných) tvrdeniach žalovaného, ktoré svedčili v jeho prospech. Konaním pred odvolacím súdom došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a následne aj nesprávnym právnym posúdením veci k nezákonnému rozhodnutiu v prospech žalovaného (§ 420 písm. f) CSP).

21. Odvolací súd podľa názoru dovolateľky svojvoľnou úvahou zmenil skutkový stav zistený a ustálený súdom prvej inštancie v prospech žalovaného len na základe nepreukázaných tvrdení žalovaného, ale bez toho, aby bral do úvahy skutočnosť, že fyzická osoba Jaroslav Raáb ako živnostník vystavil dňa 25.12.2010 faktúru žalobcovi a žalobca, za ktorého na základe vnútorných noriem mohli konať iba dvaja konatelia spolu, konal iba jedným konateľom Jaroslavom Raábom. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje úvahu o tejto zásadnej skutočnosti vo väzbe na § 135a Obchodného zákonníka, keď konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Podľa dovolateľky odvolací súd pri posudzovaní konania žalovaného nesprávne aplikoval § 135a Obchodného zákonníka, keď konanie žalovaného posúdil ako konanie v dobrej viere, že bez právneho významu bolo zistenie, či žalovanému bola, resp. nebola vyplatená fakturovaná suma. Uvedená úvaha je odklonom od ustálenej súdnej praxe, ktorá objektívnu zodpovednosť konateľa spoločnosti nezbaví iba poukazom na jeho dobrú vieru, bez náležitej argumentácie a preukázania konania konateľa v súlade so zákonom.

22. Záverom uviedla, že odvolací súd sa odchyľil od skutočného stavu veci zisteného súdom prvej inštancie, iba pri formálnom dodržaní § 385 ods. 1 CSP a dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP sám formálne zopakoval prelistovaním obsahu spisu, bez toho, aby si sám zadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov podľa § 191 CSP v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu. Odvolací súd podľa týchto ustanovení a zásad podľa názoru dovolateľky nepostupoval.

23. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, majúci za to, že dovolaním napadnutý rozsudok je správny a dovolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania v rozsahu 100%.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť.

25. Dovolací súd na úvod, popri vecnom posúdení jednotlivých dovolacích námietok, považuje za potrebné vyjadriť sa aj k spôsobu, akým je dovolanie koncipované, keďže jeho štruktúra a obsah majú bezprostredný význam pre posúdenie prípustnosti a dôvodnosti uplatnených dovolacích dôvodov.

26. Dovolanie v prejednávanej veci je mimoriadne rozsiahle a značná časť jeho obsahu je venovaná podrobnému opisovaniu historického vývoja vzťahov v spoločnosti, ako aj širších okolností, ktoré neboli predmetom rozhodovania súdov nižších inštancií, resp. neboli pre ich rozhodnutie určujúce. Ide najmä o rozbor ďalších právnych sporov, majetkových a osobných vzťahov medzi účastníkmi, ako aj o rekonštrukciu skutkového deja v širšom časovom rámci (pohľadom dovolateľky). Takto koncipované dovolanie však presahuje rámec dovolacieho prieskumu, ktorý je viazaný na skutkový stav, z ktorého vychádzali sudy nižších inštancií, a neslúži na jeho dopĺňanie či nahrádzanie novými tvrdeniami.

27. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je pokračovaním skutkového sporu medzi stranami, ale procesným nástrojom určeným na riešenie právnych otázok alebo kvalifikovaných procesných väd. Tomu musí zodpovedať aj jeho obsah a

štruktúra. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní uvádza nové skutkové okolnosti, rozširuje skutkový základ veci o ďalšie tvrdenia, prípadne polemizuje so skutkovými závermi súdov bez toho, aby tieto výhrady transformoval do právne relevantnej argumentácie, ide o postup, ktorý nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania.

28. S uvedeným úzko súvisí aj skutočnosť, že dovolanie v prejednávanej veci v značnej miere neprehľadne spája skutkové a právne námietky. Na jednej strane obsahuje rozsiahlu skutkovú polemiku (hodnotenie vierohodnosti účastníkov, interpretácia jednotlivých listín, rekonštrukcia priebehu účtovných operácií), na druhej strane tieto úvahy označuje ako porušenie práva na spravodlivý proces alebo ako nesprávne právne posúdenie. Takéto prelínanie roviny skutkovej a právnej však nezodpovedá povahe dovolacieho konania. Skutkové zistenia predstavujú výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie, prípadne súdom odvolacím, pričom dovolací súd nie je oprávnený ich prehodnocovať. Jeho úlohou je posudzovať právne závery vyvedené zo zisteného skutkového stavu, prípadne existenciu procesných väd dosahujúcich ústavnoprávnu intenzitu. Ak dovolateľ tieto roviny neodlíši a svoje výhrady formuluje prevažne ako polemiku so skutkovými závermi, hoci ich subsumuje pod dovolacie dôvody súvisiace s právnym posúdením, oslabuje tým preskúmateľnosť svojho podania.

29. Osobitne treba poukázať aj na to, že dovolanie pracuje s viacerými súvislosťami, ktoré síce môžu mať určitý vzťah k širšiemu kontextu fungovania obchodnej spoločnosti (žalobcu), avšak neboli samostatným predmetom právneho posúdenia v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že skutkový základ veci bol formovaný tvrdeniami strán a dôkazmi vykonanými v konaní pred súdmi nižších inštancií, pričom tieto súdy pri jeho hodnotení mohli - v rozsahu, v akom im to skutkové okolnosti umožňovali - zohľadniť aj širšie vzťahové a personálne súvislosti vo vnútri spoločnosti. Nie je však rozhodujúce, či sa každá takáto úvaha premietla aj explicitne do odôvodnenia rozhodnutia. Podstatné je, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), pričom ho nemôže dopĺňať ani prehodnocovať prostredníctvom ďalších tvrdení dovolateľky, ktoré sú do dovolania vnášané nad rámec tohto základu.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

30. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala primárne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. V rámci procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkala nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, tiež nesprávny proces dokazovania a hodnotenia dôkazov. Odvolaciemu súdu tiež vytkla zmenu skutkového stavu bez riadneho dokazovania, ignorovanie podstatných argumentov žalobkyne a porušenie zásady rovnosti zbraní, keď odvolací súd mal preferovať len argumenty žalovaného.

32. Pre posúdenie väd zmätočnosti nie je rozhodujúce, či odvolací súd vec správne skutkovo alebo právne posúdil, ale či jeho procesný postup strane znemožnil uskutočňovať jej procesné práva v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Už z obsahu dovolania je zrejmé, že jeho ťažisko spočíva v nesúlase s tým, ako odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania vyhodnotil listiny, výpovede strán a význam jednotlivých skutkových okolností, teda v polemike so skutkovými a následne právnymi závermi odvolacieho súdu, nie v identifikácii procesnej vady takej intenzity, akú predpokladá § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka síce výslovne tvrdí, že odvolací súd len formálne zopakoval dokazovanie, že listiny „nekonzistentne čítal“, že si „žiadne nové dôkazy nezabezpečil“ a že jeho cieľom bolo len formálne vytvoriť podmienky pre zmenu rozsudku, avšak sama zároveň vychádza z toho, že odvolací súd nariadil odvolacie pojednávanie, vypočul obe strany a vychádzal z listín, ktoré na pojednávaní oboznámil. Odvolací súd v odôvodnení tiež výslovne uviedol, že dokazovanie podľa § 384 CSP zopakoval a doplnil výsluchom strán a listinnými dôkazmi. Za tejto situácie nejde o stav, v ktorom

by strane bola odňatá možnosť zúčastniť sa dokazovania, vyjadriť sa k nemu alebo reagovať na rozhodujúce skutkové okolnosti a dovolanie v skutočnosti namieta kvalitu, rozsah a výsledok zopakovaného dokazovania, jeho hodnotenia, čo samo osebe dovolací dôvod zmätočnosti nezakladá.

33. Ani námietka, že odvolací súd „prehodnotil“ dôkazy vykonané súdom prvej inštancie bez riadneho zopakovania, nevedie bez ďalšieho k záveru o porušení práva na spravodlivý proces. Dovolateľka síce odkazuje na judikatúru, podľa ktorej odvolací súd nemôže len abstraktne nahradiť hodnotenie dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom, avšak v preskúmvanej veci odvolací súd nepostupoval tak, že by rozhodoval bez pojednávania alebo bez kontaktu s dôkazným materiálom. Naopak, pojednávanie nariadil, vypočul strany a v odôvodnení pomenoval, z ktorých dôkazov pri zmene skutkového záveru vychádzal, najmä z predložených faktúr, z výpovede žalovaného a z výpovede Ing. Lehockej o používaní stroja v rokoch 2009 a 2010. To, že dovolateľka považuje takto vykonané dokazovanie za nedostatočné, nepresvedčivé alebo selektívne, je relevantné najviac v rovine správnosti skutkových záverov a z pohľadu § 420 písm. f) CSP by bolo rozhodujúce, keby odvolací súd dôkazy vôbec nezopakoval, stranám neposkytol priestor na ich predloženie alebo navrhnutie alebo založil zmenu skutkového stavu na úplne novom skutkovom podklade, ku ktorému sa strany nemohli vyjadriť. Takúto kvalifikovanú vadu však dovolací súd nezistil.

34. Tu dovolací súd pripomína, že u práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

35. Dovolateľka ďalej vytýka odvolaciemu súdu, že jednostranne prevzal tvrdenia žalovaného, nebral do úvahy jej vyjadrenia a nevysvetlil, prečo žalovaným doloženým faktúram a výpisom prikladá taký význam, hoci žalovaný nepredložil nájomné zmluvy, nepreukázal úhrady a jeho tvrdenia boli podľa dovolateľky rozporné. Táto výhrada znovu smeruje predovšetkým proti hodnoteniu dôkazov. Odvolací súd totiž jasne uviedol, že za rozhodujúce považuje to, že žalovaný predložil faktúry za roky 2005 až 2008, že prenájom stroja spoločnosť objektívne potrebovala, že aj druhý konateľ Ing. P. mal v minulosti od spoločnosti prijímať obdobné platby, a že z výsluchu Ing. D. vyplynulo používanie stroja aj v roku 2009 a 2010, z čoho odvolací súd vyvodil záver, že suma na faktúre z 25.12.2010 sa týkala dvoch rokov a že žalovaný preukázal postup s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere. Nemožno teda povedať, že by rozsudok neobsahoval dôvody, z ktorých odvolací súd vychádzal. Rozhodnutie je zrozumiteľné v tom, akým smerom sa jeho úvaha ubera, a preto nejde o absenciu dôvodov alebo o takú vnútornú rozpornosť, ktorá by sama osebe dosahovala intenzitu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

36. Vo vzťahu k námietke, že odvolací súd svojvoľne vyložil faktúru č. 201001, hoci jej text podľa dovolateľky výslovne uvádza nájom „za rok 2010“, a že tým neprípustne nahradil obsah písomného právneho úkonu tvrdením žalovaného, dovolací súd uvádza, že aj táto výhrada je materiálne polemikou so skutkovým a čiastočne právnym záverom odvolacieho súdu. Odvolací súd však neostal len pri jednoduchom tvrdení žalovaného, ale svoj záver oprel aj o to, že podľa vykonaného dokazovania bol stroj používaný aj v roku 2009, že nájom za rok 2009 nebol fakturovaný osobitne a že za tejto dôkaznej situácie treba považovať tvrdenie žalovaného o dvojročnom nájme za pravdivé. Nejde teda o procesný postup, ktorým by bola strane odňatá možnosť konať pred súdom.

37. Rovnako neobstoí tá línia dovolania, ktorá rozoberá, že platby Ing. P. v rokoch 2005 a 2006 nemuseli byť nájomným, ale mohli súvisieť s dodávkou materiálu, že žalovaný nevysvetlil pôvod jednotlivých listín a že odvolací súd tieto okolnosti nehodnotil v prospech žalobkyne. Odvolací súd sa k týmto platbám vyjadril a použil ich ako podporný argument pre záver, že aj v minulosti boli v spoločnosti obdobné platby za prenájom stroja realizované. Skutočnosť, že neprevzal alternatívne vysvetlenie žalobkyne, neznamená, že jej odňal právo byť vypočutá. Znamená to len, že jej argumentáciu

nepovažoval za presvedčivú. Povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie nemožno zamieňať s povinnosťou jednotlivo vyvrátiť každú čiastkovú polemickú námietku alebo prijať procesnú verziu jednej strany. Z ústavnoprávneho hľadiska postačuje, ak odôvodnenie umožňuje identifikovať rozhodujúce dôvody rozhodnutia, čo sa v danej veci stalo.

38. Za neopodstatnenú treba považovať aj námietku dovolateľky založenú na tvrdení o existencii personálneho konfliktu záujmov, spočívajúceho v tom, že žalovaný ako fyzická osoba vystavil faktúru spoločnosti a ako konateľ sa mal podieľať na jej úhrade, hoci podľa vnútorných pravidiel mali konať dvaja konatelia spoločne. Takto formulovaná výhrada nevychádza zo skutkového a právneho rámca, v ktorom súdy nižších inštancií vec posudzovali. Predmetom konania nebolo posúdenie formálnych náležitostí právnych úkonov ani otázka vnútorného spôsobu konania štatutárneho orgánu či v rovine dodržania pravidiel spoločného konania konateľov navonok vo vzťahu k písomným právnym úkonom, ale zodpovednosť konateľa za škodu podľa § 135a Obchodného zákonníka. Tomu zodpovedalo aj vykonané dokazovanie a právne posúdenie veci, ktoré sa sústredili na otázky existencie škody, príčinnej súvislosti a splnenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere. V tejto procesnej a právnej situácii nemohla byť uvedená námietka ani predmetom rozhodujúcich úvah súdov nižších inštancií. Dovolaťka ňou v skutočnosti rozširuje rámec sporu o ďalšiu rovinu, ktorá nebola pre rozhodnutie veci určujúca.

39. Dovolaťka napokon za zmätočnú označuje aj úvahu odvolacieho súdu, podľa ktorej „bez právneho významu bolo zistenie, či žalovanému bola, resp. nebola vyplatená fakturovaná suma“, ak žalovaný konal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere. Ani táto námietka nie je dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd vychádzal z právnej konštrukcie zodpovednosti konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka a za rozhodujúce považoval posúdenie, či žalovaný pri výkone svojej pôsobnosti konal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere v záujme spoločnosti. V tomto kontexte následne vyhodnotil význam jednotlivých skutkových okolností, vrátane otázky úhrady fakturovanej sumy.

40. Skutočnosť, že dovolateľka sa s takto formulovaným právnym záverom nestotožňuje, prípadne mu prisudzuje odlišný význam z hľadiska posúdenia jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu, neznamena, že by odôvodnenie rozhodnutia bolo nedostatočné alebo nepreskúmateľné. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, z akých úvah odvolací súd vychádzal a aký význam jednotlivým skutočnostiam pripísal; nejde teda o absenciu dôvodov ani o vnútornú rozpornosť, ktorá by znemožňovala preskúmanie jeho rozhodnutia.

41. Dovolací súd ešte uvádza, že vo vzťahu k zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa opakovane vyjadril ústavný (viď IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), vždy zdôrazňujúc, že nedostatky odôvodnenia musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s. 49, § 30).

42. Dovolací súd preto uzatvára, že nezistil namietanú vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu) spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Zároveň, v tomto smere nezistil ani nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

43. Pre prípad, že dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f) CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje

právnym posúdením, a najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (R 54/2012, na ktoré nadväzuje R 24/2017).

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

44. Dovolateľka v podanom dovolaní uplatnila tiež dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP avšak bez bližšej špecifikácie a odôvodnenia.

45. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

46. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

47. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykána v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

48. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

49. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená (k pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/29/2017 - R 71/2018).

50. Dovolateľka v dovolaní argumentuje že „odvolací súd pri posudzovaní konania žalovaného nesprávne aplikoval ust. § 135a Obchodného zákonníka, keď konanie žalovaného posúdil ako konanie v dobrej viere, že bez právneho významu bolo zistenie, či žalovanému bola, resp. nebola vyplatená fakturovaná suma. Uvedená úvaha je odklonom od ustálenej súdnej praxe, ktorá objektívnu zodpovednosť konateľa spoločnosti nezbaví iba poukazom na jeho dobrú vieru, bez náležitej argumentácie a preukázanie konania konateľa v súlade so zákonom.“

51. Uvedená argumentácia dovolateľky sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1

písm. a) CSP, keďže z jej obsahu nevyplýva odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľka neidentifikuje konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré by mali predstavovať ustálenú súdnu prax k právnej otázke, od ktorej riešenia by sa mal odvolací súd odkloniť a ani nevymedzuje samotnú právnu otázku. Nestačí len všeobecne tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu „že uvedená úvaha je odklonom od ustálenej praxe“. Absentuje tak nevyhnutný prvok dovolacej argumentácie spočívajúci v konkretizácii judikatúrneho základu - a to v preukázaní odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Na základe argumentácie obsiahnutej v dovolaní nie je možné posúdiť, vyriešenie akej právnej otázky (či akých právnych otázok), pri ktorej (ktorých) riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolateľka namieta.

52. Námieta, podľa ktorej odvolací súd nesprávne aplikoval § 135a Obchodný zákonník tým, že prihliadol na dobrú vieru konateľa bez posúdenia ďalších okolností, predstavuje len polemiku s právnym posúdením veci a skutkovými závermi súdu. Takto formulovaný nesúhlas s hodnotením splnenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou nemožno bez ďalšieho subsumovať pod odklon od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Za tejto situácie preto nejde o prípustné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

53. Pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nepostačuje len všeobecne vznesená námieta, z ktorej nie je možné zistiť právne posúdenie veci, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne a bez uvedenia toho, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

54. Dovolací súd len poznamenáva, že nie je úlohou dovolacieho súdu hádať, ktorú normu, a ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli, pričom je potrebné prihliadať v rámci rovnovážneho prístupu súdu v dovolacom konaní aj k právam protistrany. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, akú právnu otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi (za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní) svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich mal dovolateľ v úmysle namietat). Zároveň pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a preto vec nesprávne právne posúdil, nejedná sa o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu.

55. Za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP nemožno považovať argumenty žalovanej v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jej nespokojnosť s vyodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) a spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, nezodpovedá kritériám uvedeným v § 432 CSP. Rovnako pod toto zákonné ustanovenie nie je možné subsumovať nesúhlas dovolateľky s procesným postupom súdov nižších inštancií pri vykonávaní dôkazov a ich vyhodnotení.

56. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod uplatnený v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

57. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

58. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho

konania v plnom rozsahu voči Ing. Lehockej (§ 122 ods. 4 ObZ). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.